

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Pau sense fronteres. Religions i cultures en diàleg

Del 15 al 17 de setembre va tenir lloc la Trobada «*Pau sense Fronteres. Religions i Cultures en diàleg*», convocat per la Comunitat de Sant'Egidi i per l'Arquebisbat de Madrid. Aquestes trobades es van iniciar el 1987 per donar continuïtat a la «peregrinació per la pau» convocada per Sant Joan Pau II un any abans a Assís. És un pelegrinatge d'oració a Déu i promoció de la pau entre els pobles, que continua donant testimoni de la força d'aquell «esperit d'Assís». Davant reptes mundials com la crisi climàtica, l'hostilitat a emigrants i refugjats, la pobresa o les guerres, la capacitat mobilitzadora de les religions i la força moral de les conviccions té una importància gran i creixent. El Papa Francesc en un Missatge llegit a l'inici, va al·ludir com a exemple dels progressos en el diàleg a la recent signatura durant el seu viatge a Abu Dhabi del «*Document sobre la Fraternalitat Humana per la pau mundial i la convivència comuna*». El valor d'aquestes Trobades resideix en el mateix exercici de la trobada, perquè representants de les diferents religions i de diverses formes de pensament, dialoguen i ofereixen una

oportunitat per trobar un llenguatge comú d'amistat i de comprensió mútua, que rebutgi tota violència i s'obri al germà. És el missatge potent que ha d'acollir la nostra societat: les religions cooperen a la pau i els autèntics creients caminen per la via de la justícia i de la pau.

No hem d'oblidar que al setembre es van complir els 80 anys de l'inici de la més mortífera i global de les guerres mai vistes, la Segona Guerra Mundial, amb 55 milions de morts arreu del món. Fou l'«*hora de les tenebres*», digué Sant Joan Pau II en un memorable missatge quan es compliren els 50 anys de l'inici del conflicte. Cal recordar-ho; tenim el deure de recordar-ho per honorar els morts i per defugir per sempre aquells abismes de crueltat i de desgràcies, i treballar decididament pel perdó i la cooperació internacional. Hem d'aprendre d'aquest passat perquè mai més no es produeixi el cúmul de causes susceptible de desencadenar novament els odis i les explotacions. «Mai més la guerra!», cridava el Papa Francesc el 2013, «volem un món de pau, volem ser homes i dones de pau». Era una sacsejada universal de la consciència de les persones. Cal desistir definitivament dels conflictes

armats i del que ens podria tornar a conduir als odis; i alhora és un crit per treballar tots amb convicció i intensament per la pau, especialment els cristians, i els homes i dones religiosos del món.

Serà educant les joves generacions i fonamentant la vida pública en criteris ètics i en el respecte als drets humans, que podrem bastir un futur de pau. Es tracta de transmetre a les generacions més joves un estil de vida i una cultura inspirats en la solidaritat i l'estimació dels altres, una «cultura de l'encontre», com reclama el Papa Francesc. La pau es guanya primer a causa dels valors humans, viscuts i transmesos pels ciutadans i pels pobles. L'equilibri fràgil de la pau es podria posar en perill si es despertés en les consciències l'odi racial, el menyspreu de l'estranger, la infravaloració de la vida humana, la segregació dels malalts o els ancians, l'exclusió dels pobres, l'ús de la violència privada i col·lectiva. Treballem amb coratge i paciència per una cultura de la pau! Esforcem-nos a conèixer i valorar el millor de cada tradició religiosa, i visquem l'amor al pròxim amb obres i de veritat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

60è aniversari de Mans Unides a Montserrat

Mans Unides va organitzar una trobada a Montserrat el passat 5 d'octubre, per celebrar el 60è aniversari de l'associació i donar gràcies a la vegada de tota la feina feta.

La delegació d'Urgell s'hi va fer present, encapçalada per Mons. Joan-Enric Vives, per la Presidenta-delegada, Sra. Teresa Cabanas, i el Consiliari diocesà Mn. Lluís Eduard Salinas. L'acte central de l'acció de gràcies fou l'Eucaristia, presidida per Mons. Agustí Cortés, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i concelebrada per Mons. Vives, Mons. Vadell i l'Abat Josep M. Soler, i a la qual van assistir-hi molts fidels i membres voluntaris de Mans Unides de les diòcesis amb seu a Catalunya.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una gota a l'oceà

Vivim en un món molt complex. Ens arriben cada dia notícies i informes sobre problemes que tenen dimensions socials, globals, fins i tot planetàries: la distància cada dia major entre rics i pobres, el perill greu del canvi climàtic i l'escalfament del planeta, la deriva dels processos polítics cap a posicions conservadores i tancades, etc. I al costat d'aquestes informacions ens arriben també crides dels dirigents socials a fer-nos conscients d'aquests reptes i reconèixer la part pròpia de responsabilitat en la seva resolució.

També l'Església vol despertar la nostra consciència en aquests problemes globals; només cal recordar l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'* sobre

la consciència ecològica i el respecte a la terra, casa de tots, o la seva crida a evitar la globalització de la indiferència. Això suposa un canvi en la nostra consciència. Estem acostumats a fer-nos conscients de la nostra vida i de les nostres decisions respecte a la família o els altres, però no a sentir-nos responsables en aquests afers de dimensions mundials.

La crida a la consciència pot tenir dos perills. Un és el d'una conscienciació tan viva que acabi en l'angoixa o en la impossibilitat de viure una estona relaxada prenent una cervesa amb la família o els amics. I un altre és el del desbordament; són tan enormes els problemes i tan clara la consciència que no

hi podem fer res, que desconnectem i seguim vivint sense més preocupació.

És clar que la conscienciació d'aquests grans desafiaments, de la pròpia responsabilitat i de l'aportació de cadascú s'ha de viure amb seny i maduresa. Deia la mare santa Teresa de Calcuta: «A vegades sentim que el que fem és tan sols una gota a l'oceà, però l'oceà seria menys si faltés aquesta gota». Aquest seny necessari es pot educar i ens pot ajudar el grup o la comunitat cristiana. És un nou capítol en el creixement del nostre amor frater, l'amor a tota la humanitat i a la terra que ens acull.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Paz sin fronteras. Religiones y culturas en diálogo

Del 15 al 17 de setembre va tenir lloc el trocendunt «Paz sin Fronteras. Religiones y Culturas en diálogo», convocadunt per la Comunitat de Sant'Egidio i per el Arzobispado de Madrid. Estos encuentros se iniciaron en 1987 para dar continuidad a la «peregrinación por la paz» convocada por San Juan Pablo II un año antes en Asís. Es una peregrinación de oración a Dios y promoción de la paz entre los pueblos, que continúa dando testimonio de la fuerza de aquel «espíritu de Asís». Ante desafíos mundiales como la crisis climática, la hostilidad a migrantes y refugiados, la pobreza o las guerras, la capacidad movilizadora de las religiones y la fuerza moral de las convicciones tiene una importancia grande y creciente. El Papa Francisco en un Mensaje leído al inicio, aludió como ejemplo de los progresos en el diálogo a la reciente firma durante su viaje a Abu Dhabi del «Documento sobre la Fraternidad Humana por la paz mundial y la convivencia común». El valor de estos Encuentros reside en el mismo ejercicio del encuentro, porque representantes de las distintas religiones y de diversas formas de pensamiento, dialogan y ofrecen una oportunidad para encontrar un lenguaje común de amistad y de comprensión mutua, que rechace toda violencia y se abra al hermano. Es el mensaje potente que debe acoger nuestra sociedad: las religiones cooperan a la paz y los auténticos creyentes caminan por la vía de la justicia y de la paz.

No debemos olvidar que en setembre se cumplieron los 80 años del inicio de la más mortífera y global de las guerras nunca vistas, la Segunda Guerra Mundial, con 55 millones de muertos en todo el mundo. Fue la «hora de las tinieblas», dijo San Juan Pablo II en un memorable mensaje cuando se cumplieron los 50 años del inicio del conflicto. Hay que recordarlo; tenemos el deber de recordarlo para honrar a los muertos y para rehuir para siempre aquellos abismos de crueldad y de desgracias, y trabajar decididamente por el perdón y la cooperación internacional. Debemos aprender de este pasado para que nunca más se produzca el cúmulo de causas susceptible de desencadenar nuevamente los odios y las explotaciones. «¡Nunca más la guerra!», gritaba el Papa Francisco el 2013, «queremos un mundo de paz, queremos ser hombres y mujeres de paz». Era una sacudida universal de la conciencia de las personas. Hay que desistir definitivamente de los conflictos armados y de lo que nos podría volver a conducir a los odios; y al mismo tiempo es un grito para trabajar todos con convicción e intensidad por la paz, especialmente los cristianos, y los hombres y mujeres religiosos del mundo.

Será educando las jóvenes generaciones y sustentando la vida pública en criterios éticos y en el respeto a los derechos humanos, que podremos construir un futuro de paz. Se trata de transmitir a las generaciones más jóvenes un estilo de vida y una cultura inspirados en la solidaridad y el aprecio de los demás, una «cultura del encuentro», como reclama el Papa Francisco. La paz se gana primero a causa de los valores humanos, vividos y transmitidos por los ciudadanos y los pueblos. El equilibrio frágil de la paz se podría poner en peligro si se despertara en las conciencias el odio racial, el desprecio del extranjero, la infravaloración de la vida humana, la segregación de los enfermos o los ancianos, la exclusión de los pobres, el uso de la violencia privada y colectiva. ¡Trabajemos con coraje y paciencia por una cultura de la paz! Esforcémonos en conocer y valorar lo mejor de cada tradición religiosa, y vivamos el amor al prójimo con obras y de verdad.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Pelegrinatge a Armènia de la diòcesi d'Urgell

Una trentena de persones van participar des del 18 de setembre en el pelegrinatge a Armènia, organitzat pel Bisbat d'Urgell.

Aquesta és una de les civilitzacions més antigues del món, que durant segles ha lligat el seu destí de manera ininterrompuda al destí cristià de tota la regió.

El pelegrinatge, encapçalat per Mn. Ramon Sàrries, serví per què els participants coneguessin en profunditat indrets molt simbòlics, com la muntanya d'Ararat, on Noé va deixar l'Arca després del diluvi universal, o la Catedral de Sant Gregori.

Després d'un llarg viatge que els va portar, ben entrada la matinada, a Erevan, començaren el pelegrinatge. Van visitar el monument Mair Hayastan —la Mar Armènia—: es tracta d'un monument de l'època de la URSS, que s'ha transformat en un homenatge a la nova Armènia com a república independent. La segona visita fou molt emotiva, al monument

anomenat Tsitsernakabed —Turó de les orenetes— on hi ha el memorial i el museu dedicat al genocidi armeni per part dels turcs. Allà varen fer un recordatori dels 1.500.000 morts pregant per les víctimes, fent una ofrena floral i deixant una cinta amb la inscripció: «L'Església catòlica d'Andorra i Catalunya en solidaritat amb el poble armeni.»

Van conèixer la nova catedral armènia, dedicada a Sant Gregori, l'il·luminador; el Centre de les Arts de Cafesjian; l'Institut Mashita d'investigacions sobre els manuscrits —on es conserva el primer alfabet armeni inventat l'any 405 per Mesrob Mashtots—; van

celebrar l'Eucaristia a la parròquia armenio-catòlica, a càrrec dels religiosos magitaristes.

Els pelegrins van visitar els monestirs de Khor Virap i Noravank. Aquest darrer està presidit per la basílica dedicada a Santa Maria i l'església dedicada a Sant Esteve i s'hi conserven diverses creus-pedra, anomenades *khachkars*. També visitaren el Patriarcat —el Katilhikos— on van participar en els ritus inicials de la seva celebració.

En un ambient de naturalesa, visitaren el llac Sevan, situat a 1.900 metres d'alçada, amb una superfície de 1.240 quilòmetres quadrats. En una petita península dins del llac s'hi troba el monestir de Sevanavank —el monestir de Sevan—, un conjunt arquitectònic de tres esglésies a les quals s'accedeix per una escala de 232 esglaons. A la vora del llac, visitaren el poble de Noratus, que és famós pel seu cementiri. Allà s'hi troben prop de 900 creus-pedra, anomenades *khachkars*. Les creus-pedra s'esculpien fent honor a persones notables i es posaven davant la seva sepultura. Estan decorades amb la creu armènia en el centre, amb una al·lusió al món dels vius en la part inferior i la representació de la Glòria en la part superior.

En acabar el viatge, el balanç del grup fou molt positiu. En conjunt ha estat una aproximació a la història, la tradició, l'art, l'espiritualitat d'un poble llunyà geogràficament però amb profunds lligams religiosos amb nosaltres a través de la fe en Jesucrist.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

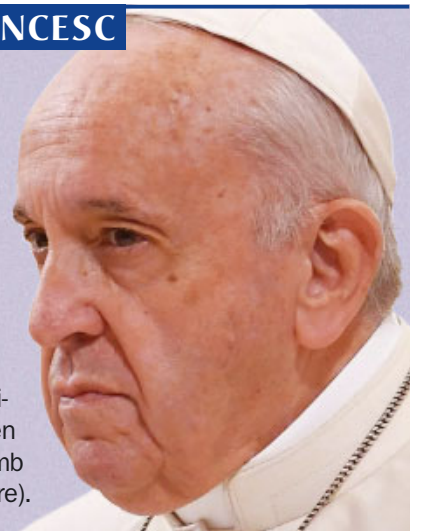
@Pontifex: «Demanem la gràcia de no ser cristians tebis, que viuen a mitges, que deixen refredar l'amor» (28 d'agost).

@Pontifex: «En la relació diària amb Jesús i en la força del seu perdó hi trobem les nostres arrels» (30 d'agost).

@Pontifex: «Aquest és el temps per habitar-nos a de nou a resar immer-

sos en la natura, on la gratitud cap a Déu creador sorgeix de manera espontània» (1 de setembre).

@Pontifex: «Som les criatures predilectes de Déu, que en la seva bondat ens crida a estimar la vida i a viure-la en comunió, connectats amb la creació» (2 de setembre).

Trobada Centres d'Esplai de la FEMN a Bellvís

Dissabte 5 d'octubre Bellvís va acollir la Trobada de Centres d'Esplai de la Fundació d'Esplais de Santa Maria de Núria (FEMN) que cada dos anys s'encarrega d'organitzar un dels esplais membres. Aquest any va tocar a l'esplai Xino-Xano, amb la col·laboració dels esplais: Sió i Guissona i el suport dels membres del Patronat, l'equip de la Fe i la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta de Bellvís. A més a més dels esplais organitzadors, van participar en totes les activitats programades: Gaspar de Portolà, Santa Maria i l'Albada de la parròquia de Balaguer; La Freixa de la parròquia de Penelles, AINA de la parròquia de Canillo i els grups Txt del Bisbat.

El fil conductor de la jornada va ser la festa popular de Bellvís «Els Firals», i els nens i els monitors van fer una divertida gimcana pel poble. Al migdia va tenir lloc a l'església parroquial l'Eucaristia que va estar cantada pel grup musical de la FEMN i preparada pel grup de la Fe-FEMN. Presidida pel Consiliari general de la Fundació, Mn. Joan Pau Esteban, acompanyat per Mn. Josep Maria Aresté, Rector de Bellvís; Mn. Ramon Balagué, Consiliari dels esplais Xino-Xano i Sió; i Mn. Jaume Mayoral, Consiliari de Demarcació de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya. També es va fer present el President de la FEMN, Sr. Eloi Villalta, i altres membres de la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria, que van agrair la tasca que es fan als esplais i que, de vegades, és poc reconeguda per la nostra societat, una tasca que agermana nens, monitors i famílies.

La celebració va subratllar la importància de la història dels esplais, a través de la seva música, els seus símbols i sobretot per fer, des de sempre, del temps de lleure un espai de formació i educació integral i per tant espiritual. Mn. Esteban va recalcar a l'homilia la importància de sentir-se capaços

de transformar el món, de cuidar-lo i estimar-lo. Acabada la celebració i abans de cantar tots junts l'Himne de la Mare de Déu de l'Alegria, Mn. Balagué va explicar la història popular de la Mare de Déu de les Sogues (patrona de Bellvís).

Acabada la missa i a l'exterior de l'església es van interpretar diferents balls populars que es fan per la festa dels Firals (darrera setmana de juliol), i que van ser molt aplaudits pels nens i monitors dels esplais. Després i en cercavila, acompanyats pels gegants de Bellvís i la Colla de Grallers, es va anar fins al pavelló poliesportiu per compartir el dinar, i la gresca de la tarda. Poc després i abans de compartir el berenar ofert per l'Associació de Dones de Bellvís «Pou d'Or», el grup d'animació infantil «Xip Xap» va fer ballar, saltar i passar-s'ho molt bé als nens i nenes dels esplais i els seus monitors.

► **Jornades de Pastoral de la Salut a Madrid.** Del 16 al 18 de setembre van tenir lloc, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid, les Jornades de Pastoral de la Salut que organitza el Departament de Pastoral de la Salut de la CEE dins

de la Comissió Episcopal de Pastoral. Enguany el tema fou «Acompanyar en la solitud» i l'objectiu de les jornades era prendre consciència d'aquesta nova «malaltia» de la solitud, conèixer millor aquesta realitat, analitzar les causes de les diferents formes de soledat, i compartir experiències sobre l'acompanyament a les persones que se senten soles. De la Diòcesi d'Urgell hi va participar la Delegada diocesana de Pastoral de la Salut, Gna. Visitación Lorenzo, S.F.U., i Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona i Delegat Episcopal de la Pastoral de la Salut en la Conferència Episcopal, va obrir les jornades.

Domund: «Batejats i enviats»

En arribar la Jornada del Domund, que aquest any celebrem en el marc del Mes Missioner Extraordinari convocat pel Papa Francesc, tots els cristians estem cridats a viure el nostre compromís de batejats.

Des dels inicis de la història dels seguidors de Jesús, apareix el Baptisme con la forma d'entrada a la Comunitat (Fets 2,38). Per tant, els batejats som aquests enviats per Jesús a propagar la Fe, a dir a tothom que tenim un Déu Pare que ens ha manifestat el seu amor en el seu Fill, Jesús, que per nosaltres ha donat la vida i ens acompanya en el camí, com a bon germà, i ha vessat el seu Esperit Sant que ens dona la força per estimar i sentir-nos enviats.

En aquest diumenge del Domund, si diem que estíem Déu no podem quedar-nos sols amb bones paraules, hem de sentir-nos enviats fora de nosaltres perquè tota l'Església és missionera; primer al nostre entorn més proper: família, amics i societat on ens movem, i després obrir-nos més als països on encara no coneixen Déu ni el seu amor envers ells.

Per tant, el nostre cor de batejats ha d'experimentar un canvi, ja que un cor que estima és capaç de vèncer l'egoisme, de deixar de pensar únicament en les necessitats pròpies i llençar-se a pal·liar les necessitats dels altres. La nostra fe ha d'irradiar-se a fora.

També la nostra almoïna és molt necessària. Els missioners han d'atendre les persones, instruir-les, i esperen la nostra generositat.

No hem de pensar mai que no tenim res a aportar o que no fem falta a ningú. Fem falta a molta gent. No ens guardem la fe i els diners sols per a nosaltres. Jesús, el Messies, ha vingut per a tots els pobles i, nosaltres, pel nostre Baptisme, com enviats a tots.

Jesús ha volgut fer-nos copartípeps d'estimar, fent-nos sentir enviats.

Mn. Jaume Soy, Delegat de Missions

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. *Urgell:* Sant Joan de Capestrano, prev. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. IIIIV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bis-

be de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. *Urgell:* □ Dedicació de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens.

24. □ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arque-

bisbe de Santiago de Cuba, fundador dels Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martíà, màrtir.

25. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apa-

reguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

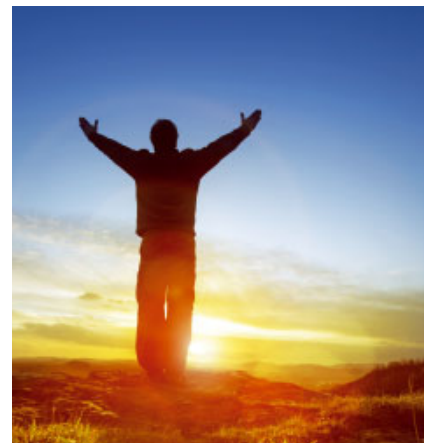
26. ■ Dissabte [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

Diurnenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Ens escolta Déu quan preguem?

Sovint tenim la sensació que Déu no escolta la nostra pregària. I això és així perquè no ens dona ni el que li demanem ni quan li demanem. Segurament aquí rau l'explicació de la desconfiança envers la pregària. I tanmateix l'evangeli diu: *Jesús deia als deixebles aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança.* Com ens coneixia el Senyor! I la paràbola fa referència a un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes i que no feia cas d'una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: *Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.* Però al final el jutge diu: *Aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia.* La conclusió és clara: si aquest jutge sense entranyes escolta el clam de la viuda, vosaltres creieu que Déu, que és infinitament bo i que ens estima entranyablement, *ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* És evident que Déu sempre ens escolta i la nostra pregària és sempre eficaç. Això sí, cal esperar pacientment. I això és el que ens costa. Voldríem que Déu ens concedís allò que demanem de seguida tot i que potser no és precisament el que més ens convé de veritat. D'aquí els dubtes sobre l'eficàcia de la pregària.

Aquesta eficàcia la veiem en la primera lectura. En la lluita entre *Israel i els amalequites*, Moisès prega Déu: *Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites.* És una forma gràfica de mostrar-nos l'eficàcia de la pregària. *Per això Aharon i Hur, li aguantaven les mans... i Josuè derrotà els amalequites.* Podríem aplicar a la pregària les paraules de Pau, referents a proclamar la paraula de l'evangeli: *Insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és... esperant amb tota paciència.* Però tenim *prou fe* per saber que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegüé, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

► Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, / el Senyor t'empara al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos ara i per tots els segles. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

► Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Rafidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

► Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús. Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena. Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer. «Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».